

Inger Gautier Schmit: Det foreliggende Lovforslag gaar ud paa at forlænge Gyldigheden af den i Efteraaret og forrige Aar igen vedtagne Lov og indeholder kun forholdsvis smaa Ændringer, som vi kan anbefale. Men selve Sagen kan maaske dog alligevel give Anledning til at fremsætte enkelte Betragtninger.

Da Spørgsmaalet oprindeligt blev rejst, var der i det danske Folk en ganske overordentlig Famlen og Usikkerhed og Uklarhed med Hensyn til overhovedet at foretage noget her i Danmark. Det arbejdede vi os dog væk fra, og Begivenhederne i den store Verden har, om jeg saa maa sige, givet os en saadan Anskuelsesundervisning, at det vilde være ganske urimeligt, om vi ikke nu paa en helt anden Maade fastlagde Planer og tog et Initiativ, som kunde forberede eventuelle Muligheder, ingenlunde fordi vi ønsker at fremmane noget, der kunde ængste eller forurolige Befolkningen, men fordi vi er Realitetsmennesker, og fordi vi maa affinde os med den Verden, vi lever i, selv om vi maa erkende, at det er en ond Verden, som vi ønsker ganske anderledes, end den er i Øjeblikket.

Der er da ogsaa gennem de forelagte og vedtagne Love i 1938 og 1939 sket en Udvikling af den Bemyndigelseslovgivning, som Indenrigsministeren har faaet af Rigsdagen, og der har været en Udvikling i hele det forberedende Arbejde, som har været gjort af Dansk Luftværnsforening og af det kvindelige Beredskab og paa forskellige andre Maader, for at de forskellige Autoriteter kunde samarbejde og finde frem til praktiske og anvendelige Former. Naar man trods alt dette dog maa sige, at hele Spørgsmaalet kun er paa et højest tilfredsstillende Stadium, paa et Begyndelsesstadium, paa et uafklaret Stadium, saa ligger dette maaske i, at de forskellige Planer har været i saa mange forskellige Hænder; saa mange forskellige Virksomheder har skullet samarbejde, saaledes at der ikke har været, hvad jeg vil kalde den røde Traad.

Foruden dette har medvirket den danske Mentalitet, der over for ethvert Spørgsmaal om at erkende, at vi her i Danmark kunde komme ud for en Ulykke paa dette Omraade, bestandig har været sig, idet man har givet Udtryk for dette, at der er sikkert ingen, der vil gøre os Fortræd her i Danmark. Denne Mentalitet har nedfældet sig saa dybt i den danske Befolkning, at det har været ganske overordentlig vanskeligt at arbejde sig ud af den. En Betingelse for et effektivt civil Forsvar er jo netop, at man har en Forestilling om, at

der dog kan times os noget i Retning af en national Ulykke paa dette Omraade. Vi ønsker jo alle videst muligt at afvise Muligheden, men jeg synes alligevel, at dette, at man ligesom slet ikke kan tænke sig, at Ulykken skulde kunne ramme Danmark, har virket hemmende og hindrende for en praktisk og rolig Tilrettelægning af dette Spørgsmaal, som indeholdt Realiteter og ikke blot en hel Masse Papir, en hel Masse Petitioner, en hel Mængde Møder, Organisations-sammenkomster o. s. v., tilsyneladende uden et for Befolkningen virkelig praktisk Resultat.

Hermed vil jeg aldeles ikke kritisere det udmærkede Arbejde, der fra civil og privat Side er gjort, de store personlige Ofre, der er bragt, og det overordentlig betydelige Arbejde, der er nedlagt bl. a. i de mange Pjeecer, som Dansk Luftværnsforening har været Udgiver af. Naar jeg alligevel siger, at vi kun er paa et Begynders-tade, mener jeg hermed, at den danske Befolkning som saadan kun i ganske forbausende ringe Grad har Forstaaelse af Spørgsmalets Alvor og har begyndt at indstille sin Mentalitet paa at medvirke til, at en kritisk Situation kan klares paa tilfredsstillende Maade.

Derfor mener jeg, at alt civil Luftværnsarbejde i første Linie maa gaa ud paa at tilvejebringe en ganske klar og enkel Plan. Men med Hensyn til dette Spørgsmaal har man, synes jeg, gennem en Aarrække bevæget sig med nogen Planløshed. Man har naturligvis prøvet sig frem, og hertil er der i og for sig ikke noget at sige, fordi det er et ukendt Omraade; men jeg synes, der ligesom har manglet den tilstrækkelige Klarhed og Enkelhed i Planen, man har bredt sig over for mange Omraader, og man har ikke koncentreret sig om ganske store, enkle og præcise Opgaver. Nu kan man sige, at vi desværre er blevet belært af Tidens alvorlige Oplevelser; jeg tænker, at de praktiske Erfaringer, vi har fra det, vi oplever i Tiden, vil vise sig gavnlige over for vore Luftværnsforanstaltninger. Jeg maa derfor mene, at den Plan, som jeg forstaar dette Lovforslag skal være medvirkende til at klargøre, maa blive mere enkel i sin Konstruktion, og at de Forholdsregler, man tænker sig at tage, i højere Grad maa blive koncentreret om enkelte Opgaver, som Befolkningen forstaar.

Der er af Staten givet 20 Mill. Kr. til Beredskabsvæsen, og der er maaske mange Mennesker, der vil spørge: Hvortil er dog alle de Penge gaaet, for vi synes ikke, vi er kommet ret langt. Nu kan den højtærede